

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **M. T.**, narozená dne X.
státní příslušnost Ruská federace

zastoupená advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo nám. 18, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2022, č. j. CPR-25364-2/ČJ-2022-930310-V223

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2022, č. j. CPR-25364-2/ČJ-2022-930310-V223 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 7. 2022, č. j. KRPA-231036-7/ČJ-2022-000022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

rozhodnutím byla žalobkyni uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie podle ustanovení § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Žalobní body

2. Žalovaný svůj závěr ohledně přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života odůvodnil tím, že není překážkou, pokud bude rodinný život žalobkyně a jejího manžela realizován na jiném území, kde oba manželé mohou pobývat. Manžel žalobkyně má na území České republiky povolený trvalý pobyt a má zde veškeré středisko svých zájmů, je po ukončení vysoké školy, kterou absolvoval také v České republice, je zde zaměstnán a nelze po něm spravedlivě požadovat, aby toto zázemí opustil s tím, že mu v případě delší nepřítomnosti na území bude bytové oprávnění zrušeno.
3. Žalobkyně nesouhlasí s posouzením principu non-refoulement. Žalobkyně je přesvědčena, že tento princip není uplatňován pouze v případech azylového řízení. Non-refoulement může potenciálně vyvstat v rámci jakéhokoli práva garantovaného Mezinárodním paktem o občanských a politických právech, které by v případě návratu vedlo k následku v podobě nenapravitelné újmy. Právo, jehož porušení bývá nejčastěji namítáno ve spojení s non-refoulement, je právo na ochranu soukromého života a rodiny (čl. 17 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech). Výbor pro lidská práva, zřízený na základě čl. 28 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech HRC, si je vědom toho, že pokud stát odmítne udělit povolení některému členovi rodiny zůstat na území, může tím být zasaženo právo na rodinný život. Takovým zásahem je podle názoru žalobkyně i rozhodnutí o povinnosti opustit území. Mezinárodní závazek non-refoulement má Česká republika také vůči osobám, které se rozhodnou o mezinárodní ochranu nepožádat, ale pocházejí ze zemí, kde by jim potenciálně hrozila vážná újma (pro vysvětlení závazku non-refoulement srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2006, č. j. 2 Azs 75/2005-75, ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 23/2007-64, publ. pod č. 1336/2007). Těmto cizincům umožňuje uvedená konstrukce pobývat na území České republiky v režimu „strpění“ na základě víza uděleného podle § 33 zákona o pobytu cizinců, respektive si o mezinárodní ochranu mohou požádat dodatečně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2010, č. j. Azs 15/2010-82).
4. Žalobkyně namítala, že vycestováním z České republiky jí hrozí vážná újma v podobě nemožnosti učinit „nové podání“ ze svého domovského státu a tato újma se jeví jako nenahraditelná. Tento názor opírá o rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 8. 2020, č. j. 57 A 91/2018-81, který se týkal nemožnosti podat žádost o oprávnění k pobytu na Velvyslanectví České republiky v Hanoji. Žalobkyně je přesvědčena, že uvedený právní názor lze vztáhnout i na její případ.
5. Žalobkyně namítá, že ona i její manžel se po stránce sociální a pracovní integrovali do života v České republice. Pokud by nedošlo k situaci napadení Ukrajiny ze strany Ruska a s tím souvisejícím opatřením vůči občanům Ruské federace, řešili by svoji situaci běžným způsobem.

III. Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

6. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a uvedl důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty ustanovení § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. V napadeném rozhodnutí se žalovaný přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejího manžela dle § 174a zákona o pobytu cizinců.

IV. Obsah správního spisu

7. Žalobkyně se dne 13. 7. 2022 dobrovolně dostavila na oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Krajského ředitelství policie hl. města Prahy. Dne 13. 7. 2022 žalobkyně podala vysvětlení, uvedla, že je vdaná a bezdětná. Manžel žalobkyně je občanem Ruské federace a má v České republice povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně uvedla, že od roku 2016 jezdí do Evropské unie za studiem. Studovala Marketing a ukončila studium magisterským vzděláním v únoru roku 2021. Naposledy přijela z Ruska na podzim roku 2021 a od té doby je zde. Diplom dostala v květnu roku 2021. Žádala o zaměstnaneckou kartu, ale kvůli omezením souvisejícím s onemocněním COVID-19 nesehnala práci. Jelikož neplnila účel, žádost o zaměstnaneckou kartu jí zamítli. Má podanou žalobu, která však nemá odkladný účinek. Čeká na rozhodnutí. Dostavila se na policii, aby vyřešila svou situaci. Chce zůstat v České republice a pracovat zde. Chce zde zůstat se svým manželem. Situaci ztěžuje probíhající válka s Ukrajinou, ale přímé nebezpečí žalobkyni nehrozí. Do domovské země se může vrátit, vlastní tam byt.
8. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyni uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Současně jí byla stanovena doba k opuštění území členských států Evropské unie nejpozději do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Správní orgán I. stupně shledal, že žalobkyně mohla setrvat na území na základě žádosti o zaměstnaneckou kartu do 11. 5. 2022. Žalobkyně nebyla držitelkou žádného oprávnění k pobytu. Správní orgán z procesní opatrnosti uznal žalobkyni lhůtu 60 dnů, po kterou se mohla dostavit pro výjezdní příkaz, po ukončení pobytu. Správní orgán tedy stanovil dobu neoprávněného pobytu od 11. 7. 2022 do 13. 7. 2022. U žalobkyně nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění, které by bylo zřejmě nepřiměřené. Správní orgán I. stupně proto přistoupil k vydání rozhodnutí podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. V rámci posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí správní orgán I. stupně zohlednil, že žalobkyně má na území České republiky manžela, který je rovněž ruské státní příslušnosti a na území má povolený trvalý pobyt. Ostatní rodinné příslušníky má žalobkyně na území Ruska, kam pravidelně cestuje, vlastní tam byt a může se tam tedy vrátit. Povinností opustit území členských států Evropské unie může dojít k dočasnému odloučení od manžela, které však není trvalé ani konečné, a lze mu předejít, či jej zmírnit. Žalobkyně může do Ruska vycestovat s manželem a vrátit se po získání oprávnění k pobytu. Žalobkyně uvedla, že do země původu může a chce odcestovat, bude-li muset. Po získání oprávnění k pobytu se může vrátit do České republiky. Správní orgán I. stupně si je vědom skutečnosti, že každé nucené vycestování cizince do země původu může znamenat újmu v soukromém životě, v případě žalobkyně je však přesvědčen, že tato újma nemůže být zásadní a vycestování žalobkyně nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Žalobkyně je cizinkou bez oprávnění k pobytu na území České republiky a povinnost opustit území členských států Evropské unie je nejmírnějším možným opatřením, ke kterému může policie přistoupit.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

9. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. Uvedla, že v povinnosti opustit území členských států Evropské unie spatřuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života, který by měl převážet nad veřejným zájmem. Povinnost opustit území členských států Evropské unie považuje za vážnou újmu, která bude mít rozsáhlý dopad do jejího života a současně ji považuje za újmu nenahraditelnou. Žalobkyně uvedla, že přestože podle zákona o pobytu cizinců se získání oprávnění k pobytu jeví jako jednoduchý proces, realita popsaného procesu je jiná. V souvislosti s napadením Ukrajiny ze strany Ruska je vycestování do domovského státu složitý proces. Za zásadní žalobkyně považuje možnost zajištění termínu podání žádosti na zastupitelském úřadu, který termíny nestanovuje. V současné době je tento proces obtížně řešitelný a není postaveno najisto, že žalobkyni bude umožněno podat žádost o povolení k pobytu. Byť správní orgán I. stupně uvádí, že přistoupil k nejmírnějšímu opatření, které zákon o pobytu cizinců v případě neoprávněného pobytu připouští, dopady tohoto rozhodnutí jsou stejné jako v případě správního vyhoštění. Česká republika je povinna postupovat v souladu s principem non-refoulement.
10. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný uvedl, že zásada non-refoulement je jedním ze základních principů mezinárodního uprchlického práva. Princip non-refoulement je zakotven v čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951. Žalobkyni nehrozí v domovské zemi žádné nebezpečí vymezené v Úmluvě o právním postavení uprchlíků, není tak osobou naplňující definici uprchlíka. Dle žalovaného není realizace rodinného života dvou občanů Ruské federace na území České republiky vážná a nenapravitelná újma, neboť jejich rodinný život nemusí být realizován výhradně na území České republiky. Žalobkyně a její manžel mohou svůj rodinný život realizovat na území Ruské federace. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, a uvedl, že neshledal žádné skutečnosti, ani okolnosti, které by odůvodňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti účastnice řízení na území České republiky. Prvostupňové rozhodnutí je tak přiměřené z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně. V případě neřešitelné situace pro návrat do České republiky odvolací orgán konstatoval, že tato situace byla zapříčiněna vojenskou agresí Ruska vůči Ukrajině a žalobkyně musí sdílet úděl své země.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalobkyně v poskytnuté lhůtě nevyjádřila svůj nesouhlas s takovýmto postupem.
12. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Podle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.*

14. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
15. Žalobkyně namítala, že povinnost opustit území České republiky je nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života. Městský soud neshledal tuto námitku důvodnou. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí konstatoval, že nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně neshledal, neboť žalobkyně se může do České republiky vrátit a jedná se pouze o dočasné odloučení od jejího manžela. Zároveň konstatoval, že manžel žalobkyně s ní může dočasně do Ruska vycestovat, aby zkrátili období odloučení. Podle názoru žalovaného pak žalobkyně a její manžel mohou svůj rodinný a soukromý život realizovat v Ruské federaci a v případě nemožnosti získat oprávnění k pobytu v České republice z důvodu napadení Ukrajiny ze strany Ruské federace musí žalobkyně sdílet úděl své země.
16. Správný je závěr správních orgánů, že žalobkyně může vycestovat do vlasti, než si vyřídí potřebné pobytové oprávnění. Žalobkyně v rámci řízení neuvedla žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by již samotné dočasné vycestování žalobkyně představovalo nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Z vyjádření žalobkyně nevyplyvá, že by ona či její manžel byli závislí na pomoci druhé osoby. Žalobkyně sama uvedla, že se do Ruské federace může vrátit, má tam rodiče i zbytek rodiny, vlastní tam byt. V rámci svého odvolání sice uvedla, že by se jí mohlo získání dlouhodobého pobytu zkomplikovat, neuvedla však žádné konkrétní skutečnosti, které by jí měly v získání oprávnění k pobytu bránit. Žalobkyně neuvedla, z jakého důvodu by několikaměsíční pobyt v zemi původu představoval nepřiměřený zásah do jejího rodinného života. Přestože řízení o žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny může podle § 169t odst. 6 písm. a) bod 6 zákona o pobytu cizinců trvat až 270 dnů ode dne podání žádosti, toto dočasné odloučení žalobkyně a jejího manžela nepředstavuje bez dalšího nepřiměřený zásah do jejich rodinného života.
17. Žalobkyně ve své žalobě poukázala pouze na nemožnost podat žádost o povolení k pobytu. Soud v tomto směru doplňuje, že manžel žalobkyně je oprávněn pobývat na území České republiky a zároveň je nositelem oprávnění ke sloučení rodiny ve smyslu směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny. Přestože je možnost vstupu státních příslušníků Ruské federace na území České republiky omezena, v souladu s uvedenou směrnicí je zachována možnost státních příslušníků Ruska požádat o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. V souladu se závazky České republiky bylo nařízením vlády ze dne 22. 6. 2022, č. 200/2022 Sb., stanoveno několik výjimek, kdy nelze žádosti podané občany Ruské federace považovat za nepřijatelné. Podle § 2 odst. 1 písm. c) nařízením vlády č. 200/2022 Sb. se výjimka vztahuje také na povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyni tak nic nebrání v tom, aby po vycestování do Ruska požádala o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny. Uvedená výjimka je stanovena právě z důvodu ochrany soukromého a rodinného života osob, které mají na území členských států

Evropské unie povolený pobyt.

18. Obecně lze uvažovat i o možnosti uvedené žalovaným, tedy že manželé mohou svůj rodinný život realizovat ve své vlasti, avšak k této variantě nejsou dostatečná skutková zjištění, zejména co do zásahu do soukromého a rodinného života manžela žalobkyně. Manžel žalobkyně pobývá na území České republiky na základě oprávnění k trvalému pobytu. Na případné překážky pro návrat do Ruské federace ve vztahu k manželovi nebyla žalobkyně dotazována, manžel žalobkyně nebyl vyslechnut. Zároveň však byl manžel žalobkyně správního řízení účasten, sám se k věci nevyjádřil, na prvostupňové ani napadené rozhodnutí nijak nereagoval, na výzvu soudu, že má možnost uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, také nereagoval. Přestože tedy žalovaný svůj závěr o přiměřenosti rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie odůvodnil mj. tím, že žalobkyně a její manžel mohli společně pobývat na území Ruské federace, přičemž dostatečně nehodnotil přiměřenost tohoto zásahu do soukromého a rodinného života manžela žalobkyně, městský soud neshledal důvod pro zrušení rozhodnutí, neboť ob stojí odůvodnění, že povinnost opustit území členských států žalobkyni byla uložena z důvodu neoprávněného pobytu na území, přičemž jí nic nebrání v návratu do České republiky po získání příslušného pobytového oprávnění a dočasné odloučení manželů není nepřiměřeným zásahem do jejich rodinného života.
19. Žalobkyně zároveň nesouhlasila s posouzením principu non-refoulement. Soud však neshledal pochybení ve vztahu k posouzení možného porušení závazku non-refoulement. Žalovaný sice tuto povinnost vyvozuje pouze k uprchlíkům, neboť výslovně je princip non-refoulement zakotven v čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951. Povinnost státu dodržovat zásadu non-refoulement, tj. zásadu nenavracení, obsahuje čl. 5 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (tj. návratová směrnice). Jde přitom o zásadu zakotvenou také v čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (Nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.) a čl. 19 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie, dle něhož nikdo „*nesmí být vystěhován, vyhoštěn ani vydán do státu, v němž mu hrozí vážné nebezpečí, že by mohl být vystaven trestu smrti, mučení nebo jinému nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu*“.
20. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl ve svém rozsudku ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, že články 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je třeba pod úhlem mezinárodněprávní zásady „non-refoulement“ vykládat tak, že „*stanoví závazek České republiky nevystavit žádnou osobu, jež podléhá její jurisdikci, újmě, která by spočívala v ohrožení života či vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, a to např. tím, že bude vyhoštěna či v důsledku jiných okolností donucena vycestovat do země, kde by jí taková újma hrozila...*“. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14. 9. 2022, č. j. 6 Azs 342/2021-28, zásada non-refoulement se obdobně jako u správního vyhoštění uplatní i v případě rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců.
21. Správní orgány tedy mají povinnost posoudit, zda žalobkyni v případě návratu do Ruské federace hrozí mučení, nelidské či ponižující zacházení anebo trest. Žalobkyně v rámci podání vysvětlení uvedla, že naposledy přijela z Ruska na podzim roku 2021. Nemá žádné překážky ve vycestování a v případě návratu domů jí nehrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest anebo jiné závažné nebezpečí. Správní orgány tak

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

nepochybily, když v rámci řízení o povinnosti opustit území členských států Evropské unie neshledaly, že by následkem vycestování žalobkyně do země původu došlo k porušení principu nenavrácení.

22. Žalobkyně ve své žalobě tvrdila, že porušení principu non-refoulement mohlo potenciálně vyvstat v rámci jakéhokoli práva garantovaného Mezinárodním paktem o občanských a politických právech, které by v případě návratu vedlo k následku v podobě nenapravitelné újmy. Přestože některé mezinárodní soudy a orgány OSN vykládají princip non-refoulement tak, že se vztahuje na celou řadu závažných porušení lidských práv kromě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, např. na případ hrubého odepření práva na spravedlivý proces (rozsudek Evropského soudu pro lidská práva Othman proti Spojenému království, č. 8139/09, ze dne 17. 1. 2012, bod 235), rizika porušení práva na život (Obecný komentář č. 31 Výboru OSN pro lidská práva, bod 12), závažné formy sexuálního a genderově podmíněného násilí (Výbor OSN proti mučení, Njamba a Balikosa proti Švédsku, č. 322/2007 ze dne 3. 6. 2010, bod 9.5), apod., jedná se o tak závažná porušení lidských práv, které představují vážnou újmu intenzity obdobné mučení, nelidskému či ponižujícímu zacházení.
23. Jak soud konstatoval výše, žalobkyni v případě vycestování z území členských států Evropské unie nehrozí mučení, nelidské, ponižující zacházení anebo trest. Rovněž jí nehrozí nenapravitelná újma v případě vycestování. Žalobkyně sice naznačuje, že by jí tato újma měla hrozit v návaznosti na její právo na soukromý a rodinný život, městský soud se však ztotožnil se závěrem správních orgánů, že vycestování žalobkyně nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně. Na základě žalobkyní uvedených skutečností nelze mít za to, že by jí v případě vycestování z území členských států Evropské unie hrozila nenapravitelná újma, která by byla obdobně vážnou, jako je mučení, nelidské či ponižující zacházení či trestání. Žalobkyně především vyjádřila obavy z komplikací při získání oprávnění k pobytu na území České republiky v případě vycestování z území. Tyto obavy však městský soud neshledal důvodnými, neboť žalobkyně o povolení k pobytu může požádat a žalobkyně neuvedla žádnou konkrétní skutečnost, která by jí v získání povolení k pobytu měla bránit.
24. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 9. května 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně